

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2004 z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiającego reguły porządku publicznego dotyczące wprowadzenia w życie i funkcji Domeny Najwyższego Poziomu .eu oraz zasady regulujące rejestrację⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że prawo w rozumieniu tego przepisu istnieje również wówczas,

a) gdy znak towarowy, którego nie zamierzano używać w odniesieniu do towarów lub usług, został nabyty wyłącznie w celu zarejestrowania na pierwszym etapie stopniowej rejestracji nazwy domeny identycznej z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego?

b) gdy stanowiący podstawę rejestracji nazwy domeny i identyczny z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego znak towarowy odbiega od nazwy domeny, ponieważ znak towarowy zawiera specjalne znaki, które nie zostały zawarte w nazwie domeny, mimo że ich transkrypcja jest możliwa i ich usunięcie prowadzi do tego, że nazwa domeny różni się od znaku towarowego w sposób wykluczający prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd?

2) Czy art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 874/2004 należy interpretować w ten sposób, że uzasadniony interes istnieje wyłącznie w przypadkach określonych w art. 21 ust. 2 lit. a)–c) tego rozporządzenia?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:

3) Czy uzasadniony interes w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 874/2004 istnieje również wtedy, gdy właściciel nazwy domeny pragnie używać ten nazwy domeny, identycznej z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego, do prowadzenia nawiązującego tematycznie portalu internetowego?

W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i trzecie odpowiedzi twierdzącej:

4) Czy art. 21 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 874/2004 należy interpretować w ten sposób, że jedynie przypadki zachowań określone w art. 21 ust. 3 lit. a)–e) tego rozporządzenia uzasadniają złą wiarę w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 874/2004?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:

5) Czy ze złą wiarą w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 874/2004 mamy do czynienia również wówczas, gdy nazwa domeny została zarejestrowana na pierwszym etapie stopniowej rejestracji w oparciu o identyczny z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego znak towarowy, który został nabyty przez właściciela nazwy domeny wyłącznie w celu zgłoszenia domeny do rejestracji i uprzedzenia w ten sposób innych zainteresowanych tudzież ewentualnie również właścicieli praw do oznaczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 162, s. 40.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2008 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C- 582/08)

(2009/C 69/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal, M. Afonio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że odmawiając odzyskania podatku naliczonego w odniesieniu do pewnych transakcji przeprowadzanych przez podatników nie mających siedziby na terytorium Wspólnoty Europejskich, Wielka Brytania naruszyła obowiązki ciążące na niej na mocy art. 169, 170 i 171 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, oraz art. 2 ust. 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG⁽²⁾ z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty,

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że wykładni art. 2 ust. 1 trzynastej dyrektywy nie można dokonywać w ten sposób, że wyłącza on zwrot VAT naliczonego od towarów usług wykorzystanych do celów transakcji ubezpieczeniowych i finansowych, o których mowa art. 17 ust. 3 lit. c) szóstej dyrektywy VAT⁽³⁾. Komisja stoi zatem na stanowisku, że prawodawstwo Zjednoczonego Królestwa, w zakresie w jakim odmawia prawa do zwrotu podatku VAT podatnikom nie mającym siedziby na terytorium Wspólnoty Europejskiej, narusza prawo wspólnotowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326, s. 40.

⁽³⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.